

opgave med at rådgive deres medlemsvirksomheder med hensyn til at tage fat på år 2000-problemet.

Vi har tillid til det arbejde, der bliver udført i forskellige regier, og vi har også noteret os, at der er igangsat en uafhængig analyse af status inden for den offentlige sektor.

Jeg har dog et spørgsmål til ministeren, nemlig om de utrolig få virksomheder, som har tilmeldt sig år 2000 parat-mærkningsordningen. Jeg vil gerne spørge ministeren om, hvilke særlige initiativer der bliver taget for at sikre information og vejledning til forbrugerne, som ikke har en chance for at vide, om de har købt katten i sækken, hvis deres produkter indeholder nogle af de såkaldte forkerte chips, og hvad der gøres for at få flere virksomheder til at tilslutte sig mærkningsordningen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Vi prøver i Fremskridtspartiet efter bedste evne at deltage i alt, hvad vi kan deltage i, men vi har et numerisk problem. Vi er kun fire, og det gør, at vi desværre ikke kan deltage i alt, hvad vi gerne vil deltage i.

Men det, der bringer mig herop, er SF's tilsyneladende irritation over, at vi har den her debat. Lige præcis diskussionen om de manglende afsatte midler i løbet af 1999, som SF jo er enig i er et problem, burde få Folketinget til at reagere. Vi har debatter om alle mulige andre ting, og når der skal bygges en motorvej her, og når der skal laves et anneks til et kunstmuseum dér, så udløser det en debat i Folketinget.

Her har vi et problem på et område, hvor et analysefirma har sagt, at Danmark står foran en investering i størrelsesordenen 21 mia. kr. Det synes jeg ikke er en sag, der er for lille at bringe på Folketingets dagsorden.

Klaus Kjær (DF):

Jeg vil gerne have lov at takke forespørgerne for, at denne debat er rejst. Det er faktisk på tide, at den bliver rejst; den har jo været udskudt nogle gange.

Jeg vil også godt have lov at takke ministeren for redegørelsen. Så kan man spørge, om jeg var tilfreds med den. Jeg mener i hvert fald ikke, at redegørelsen var fuldt tilstrækkelig med hensyn til, hvad der skal ske fra nu af, og frem til problemerne opstår, men det skal jeg vende tilbage til.

Det haster faktisk med at få styr på det her problem. Det er sådan, at man ikke bare kan vente til sidste sekund med det her, som det også blev redegjort for af en af ordførerne, nu husker jeg ikke lige hvem, men det er sådan, at konsulenter rundt om i verden er fuldt beskæftiget med at løse dette problem. Det er et spørgsmål om, selv om man tidsmæssigt måske nok kan løse problemet, at det ikke er til at få fat i konsulenter. De er fuldt beskæftiget og vil være fuldt beskæftiget frem til årtusindskiftet.

Det gælder om at komme i gang nu med disse problemer. Dybest set er det et spørgsmål om en ansvarsfordeling i sidste ende, og her er det klart, at forskningsministeren selvfølgelig har det overordnede ansvar, hvis noget går galt i den offentlige sektor og formentlig også i de halvoffentlige institutioner.

Derfor er det heller ikke nok kun lejlighedsvis, kvartalsvis, månedsvis eller halvårsvis at bede om statusrapporter fra virksomhederne. Tiden er så knap nu, at ministeren må slå i bordet og bede om konkrete tiltag fra de enkelte statslige institutioner.

Vi skal simpelt hen konkret have at vide, hvordan man agter at løse det her problem. Det er ikke nok at få at vide, hvor vi står i øjeblikket. Hvilke handlingsplaner har man? Om nødvendigt må ministeren gribe ind og pålægge de enkelte offentlige institutioner en egentlig handlingsplan til at få løst problemerne.

Vi kan tage et eksempel fra elsektoren. Det er nævnt i elværkernes eget blad fra november måned 1998, at kun halvdelen af elselskaberne kan fremlægge en teknisk handlingsplan på nuværende tidspunkt, mens 9 ud af 10 selskaber forventer at blive år 2000-parate i år 1999. Det er sandelig et pauvert resultat, når man tænker på, at denne debat har været rejst af forskningsministerens forgænger i hvervet for over et år siden. Som sagt er det nu på tide, at der kommer handling bag disse år 2000-problemer og ikke blot en lejlighedsvis aflægning af statusrapporter.

På sygehusområdet har man udarbejdet en år 2000 parat-plan som led i et møde, som fandt sted her for nylig om katagorisering af systemer og udstyr i sygehussektoren i forbindelse med år 2000. Det er ikke en liste, der er udtømmende, men jeg synes, den er et meget godt udgangspunkt. Man kan gå hen og prioritere og sige: Hvor er det hovedsagelig, vi skal sætte ind på området? Her er det selvfølgelig de livsnødvendige opgaver, og jeg synes, man skal tage